העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים במשלוח חומר, המתפרסם בעמוד זה, יזכה בפרס של עשר ל"י שיוענק מדי שבוע. הזוכה בפרס השבוע הוא אלי צור, ירושלים.

חמשיר

היה היה איש ושמו פרס
וחיתה גם סברה, סברת כרס
שלולא הוא היה
מעורב בפרשה
לא היה מתחולל כל ההרס.

אלי צור, ירושלים

מאגדות בית־חולים בילינסון

אחד ממעברת חיריה הביא את אשתו שאחזה צירים, לבית החולים, וכשמסר אותה לידי המילדת אמר: „אם זאת תהיה בת, אשבור גם לך את הראש. יש לי כבר מספיק בנות בבית.“ אמר והלך.

כעבור 14 שעות ילדה האשה בנות תאומות. לחרדתה לא היה גבול והיא ביקשה מהאחיות שלא להכניס את בעלה לבית־החולים, כי הבעל יקיים ללא ספק את הבטחתו. למזלה ולמזל כל הפרסונל, לא הופיע הבעל בכלל, כי איך שהוא נודע לו על תוצאות הלידה. כעבור שבוע, כשלא בא איש להוציא את היולדת מבית החולים, שלחו שוטר שיביא את הבעל ויאלצהו להוציא את אשתו.

חזר השוטר עם הבעל הרוטן ו־המקלל, הכניס אותו למשרד ומסר לידו את טפסי הרישום. כשנשאל הבעל על־ידי הפקיד, מה שם יתן לשתי התאומות, אמר הבעל שלאחת יקרא מה לעשות ולשניה — אין ברירה. התחילו הפקידים לדבר על לבו, לבל יתן לבנותיו שמות כאלה, כי יהיו לצחוק לכשיגדלו. תחילה לא רצה האב לשמוע, אך לבסוף התרכך וביקש לקרוא לאחת בשם בוקרא ולשניה — פיל מישמש. שוב התחילו לדבר על לבו ואמרו לו שאסור לקרוא לילדים בשם ערבי, אלא בשם עברי. הנימוק הזה הת־קבל על דעתו ביתר קלות, ואחרי מחשבה החליט, שהראשונה לא תיקרא בוקרא אלא בוקר טוב ו־השניה — שבת שלום.

הפעם כבר לא עזרו ההפצרות והבעל עמד על דעתו, שהוא כבר ייתר מספיק ועכשיו על הפקידים לחתר וכך נשאר שם התאומות — בוקר טוב ושבת שלום עד היום הזה.

יהושע ברגר, תל־אביב

טעות לעולם צודקת

לבון סוקל מהממשלה. (הארץ)

רפי רוזנצחיג, תל־אביב

מענין לדעת מי ידה את האבן ה־ראשונה?

ועל כך מודה לו טנק לאומי ליש־ראל. (העולם הבא)

שמעון הרצברג, תל־אביב

גם גדוד הבנקים של חיל השריון מצרף את ברכתו.

זכו במקום הראשון במרוץ שלחים. (ידיעות אחרונות)

מרים ששון, בת־ים

ובתור פרס פשטו מהם את העור.

תחרות חתיכות

שתי חתיכות נוספות של בריג׳יט בארדו בביקיני מונחות לפניכם ה־שבוע. מי שישמור את כל החתיכות וידביק אותן אחר־כך למשהו שלם ומתקבל על הדעת (זכרו: זמנכם מוגבל. אולי בריג׳יט בארדו מתכו־ננת להתאבד שובו) יזכה בפרס (או בריג׳יט בארדו או ביקיני. מה ש־נשיג יותר בזול בשוק, בבוא הזמן).

מזה צוחקים האמריקאים

השקשת

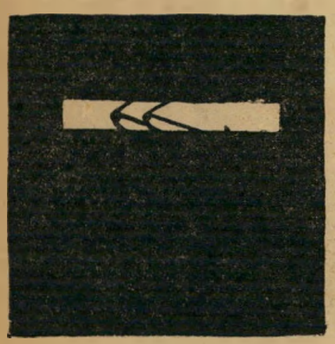

הכותרות המוצלחות ביותר לקשקשת הימנית שפורסמה בשבוע שעבר, הגיעו מהקוראים: נסים גד מחולון, שכינה אותה — **איש מעשן מקטרת ממפס על צלע של הר געש**; אביבה גרינברג, מתל־אביב, שראתה בציור **תמונה של הר־געש בזמן שהשומר מבשר לעצמו ארוחת צהרים.** רק אמנון בלוך מתל־אביב אינו מסכים שזה הר־געש והוא חושב **ששני קפיצים קפצו החוצה משני מזרוני פרדיז שד מטפסי הרים.** אחד במחנה הזינוק במחצית הדרך ואחד במחנה שעל הפסגה. עכשיו מתבקשת כותרת לקשקשת שבצד שמאל.

תצפית

● **למרות חילוקי הדעות** בין מפ״ם למפא״י, **לא תפרוש** מפ״ם **מהממשלה.**

אגדות מידד

איך הוציאנו אמין מן הכלים

יום אחד נחשדתי ברצח. הפגר עליו הש־לום היה נבלה עוד בחייו, והיו לי אתו סיכסוכים קולניים, וכלל לא הצטערתי כש־הלך לעולמו. אולי אדישות זאת היא שהחשידתני. ובכן בא אלי שוטר ואמר לי כי הסמל רוצה לראות אותי. אמרתי „מיד אבוא.“

כעבור חצי שעה, ואני מתאמן בדהירה על חמור, השיגוני שני שוטרים וביק־שו ממני שאדריך אותם ב־כיתן הפורן. נעניתי וצ־צ׳צ׳א. רכבתי לתחנת המשטרה.

הסמל שמח מאוד לראות אותי, והביע את שמחתו ב־כמה קללות באנגלית (אירי היה), גם אני שמחתי, אבל כבשתי את רגשותי.

אמר הסמל: „ובכן, אדוני, קטלת או לא קטלת?“

אמרתי: „חייאת רבך, יא זאבט, לא נגעתי בו, תהיה מנוחתו עדן, עם שאר קרו־שיך. ראשית, הוא התנפל עלי. שנית, רק בעטתי בו. ושלישית, כלל לא הייתי שם.“

אמר הסמל: „כך, מה? הנה פה איב אומר שהוא ראה אותך עובר, ואחרי רגע שמע יללה, רץ למקום ומצא את אמין גוסס.“

אמרתי לו: „אולי. אולי הורעל.“

אמר אברמלה (הוא איב): „הורעל? אולי נעליך מורעלות?“

אחד השוטרים צחק, נתן בו הסמל עין ונמחה הצחוק מעל פרצופו.

אמרתי: „אתה לא יכולת לראות כלום. הרי ישבתי עם שוש מאחורי העצים, ובכלל זה היה בלילה. שוש ראתה שלא הרגתי אותו, ושהוא התנפל עלי.“

אמר הסמל: „רגע אחד. ההרוג התנפל עליך כשהיית עם גברת? בלילה? זה כבר ענין אחר. הביאו את העלמה.“

אבל שוש לא רצתה להעיד. היא אמרה כי מה שהיא עושה בלילות אינו עסק המשטרה. בלילות, היא אמרה, היא ישנה.

הגענו למבוי סתום. פיתאום פצה את פיו מרדוך. מרדוך היה מיסכן שהתפרנס בצער מן הגנבה, ותמיד כשהיה חסר משהו באחת החצרות היו גוררים אותו אל תחנת המשטרה, ובכן היה כמעט תושב קבוע שם. אמר מרדוך: „מדוע לא תשאלו את אמין ב־עצמו?“

„אמרתי: „איך! הלא הוא כבר פגר, תודה לאל!“

אמר מרדוך: „גם מתים יכולים לדבר. צריך רק ל־העלותם באוב.“

אמרתי: „מרדוך, אתה מ־עולם לא היה לך יותר מדי שכל. אמין גם בעודו חי לא יכל לדבר, ואתה חושב כי יוכל עוד לדבר אחרי מותו?“

כי בסך הכל היה אמין רק כלב רועים גרמני, טיפש כאברמלה בעליו. שמו ה־מקורי היה אמיל.

אמר הסמל: „מעולם לא הייתי בסיאנס ספיריטואליס־טי. צריך להיות מעניין.“

בעצת מרדוך נערך הסיאנס בבית אב־רמלה, כי דרכו של רוח לחזור למקום חיותו. ישבנו אל שולחן שאין בו מסמרים, הנחנו את כפות ידינו על דף השולחן, כיבינו את המנורה, וחיכינו בשקט.

פיתאום אומרת בילקה, אשת אברמלה: „הוא פה. הוא מתרפק עלי.“

אמר הסמל: „שקט.“

אמר אברמלה: „אין ספק שזה הוא. כעת הוא מתרפק ע ל י.“

חששתי פן יבוא הרוח ויעשה גם לי כשהוא. התכוננתי לבעוט בו. התנועה החרי־שית בחדר מרטה את עצבי. אמרתי: „נימ־אס לי. כמה עוד נחכה?“

אמר הסמל: „מרדוך, מה כעת?“

לא היתה תשובה. העלה אברמלה אור, והנה אין רוח ואין מרדוך וגם תכשיטיה של בילקה אינם וגם שעונו של אברמלה וגם כובעו של הסמל. למחרת נודע כי גם הכסף נעלם מדירת אברמלה.